

úplného zatmění. Potom se mi na několik měsíců propadlo sebevědomí a chuť na sobě pracovat odtekla do stoky.

Jedna věc na tom byla pozitivní. Strašně mě to vytočilo. A to někdy funguje jako nepokojný osmiválec ve vytuněném sportáku. Žene vás dopředu. Nutí vás překonat co nejrychleji tu vzdálenost mezi nicotou a něčím. Lomcuje s lhostejnou odevzdaností a do ruky vráží zbraně středního doletu. Vytočená jsem byla pochopitelně sama na sebe. Všechny ty měsíce sebelítosti mi jen ukrajovaly z mé porce přiděleného času a nic se najednou nezdálo zbytečnější než to slzavé údolí, ve kterém jsem se zabydlela. Konečně se moje pocity zlehka proměnily, zamíchaly a doplnily portfolio emocí. Běhala jsem další měsíc. Chodila do kina a vařila si jídla plná vyrovnaných nutričních hodnot, pila bylinné čaje a vyškrtla ze svého života slazené limonády. Statečně odolávala chuti na alkohol, kouřila jen pár cigaret denně a na výstavách se snažila pochopit, o co tam jde. Velice často marně.

Některé věci se člověku začnou dít v momentě, kdy jim zkrátka otevře dveře. A mně se otevřely ten den, kdy mi po uběhnutí dvou kilometrů poprvé nevyprávělo tělo válku a přes hrudník nepřejel pásový bagr. Poprvé jsem si po ranní kávě nedala automaticky cigaretu a poprvé se mi chtělo jít jen tak ven a dívat se lidem do očí.

Filip

Do kavárny jsem šla automaticky. Tam se mi před měsícem a půl rozsvítilo a tam se mi chtělo oslavit svůj dnešní stav duše. Přes bláznivě proměnlivý podzim se moje nálada kupodivu ustalovala. I když jsem změny počasí většinou nesnášela dobře, tentokrát to bylo jiné. Déšť mě lákal ven podobně jako jindy slunce a vítr byl stejně příjemný jako suché bezvětrí. Blížil se čas, kdy si to člověk začíná užívat. Pokud se týká radostných stavů, zbývalo ještě spoustu práce, ale občasné příjemné rozpoložení bez bolavých míst v hrudníku bylo samo o sobě malým krokem pro lidstvo, ale velkým skok pro jednoho člověka.

V kavárně jsem tentokrát nebyla sama a nebyli tady ani ti dva holoubci. Slečna s univerzálním úsměvem poletovala mezi stoly a roznášela na stříbrném tácku hostům jejich přání. Usrkávala jsem kávu a prohlížela si tváře kolem sebe. U jednoho ze stolů seděl asi čtyřicetiletý Albert Einstein se stejně starou Marlene Dietrichovou. Hledali něco v mapě a patrně se chystali k dalšímu výletu do baroka či gotiky. Hned vedle seděl Frank Sinatra s Leninem. Jak se tohle mohlo stát? Stůl u baru obsadili Brouci. John Lennon byl ostříhaný na krátko. Tahle hra, přiřazovat lidem jména podle toho, komu jsou podobní, mě držela už od školy. Někdy jsme se tím bavili se spolužáky hodiny. Sousední stůl okupovaly postarší ženy. Přes jejich početné vrásky jsem nebyla schopná zahlédnout podobu s kýmkoli slavným. Kamarádky každým coulem. Ta třetí, která se zatím nedostavila, měla smůlu.

„Já ti říkala, že nepřijde. Co si našla toho dědka, tak na nás kašle.“

„Ale ne. Třeba ještě přijde. Víš, že má umělé kyčle. Chodí pomalu.“

„Má vyrazit dřív. Tak aby nás nenechala čekat.“

„No dobře. Ale kdo ví. Třeba si to jenom špatně spočítala.“

„Ty se jí vždycky zastáváš. Už od té příhody v pětapadesátém.“

„To už jsme si Maruško přece vyříkaly.“

„Vyříkaly nevyříkaly. Já jenom říkám, že od té doby, co se to stalo, jsi vždycky na její straně. Přitom já v tom byla úplně nevinně. A ty si myslíš, že mě to nemrzí? Že to pro mě bylo jednoduché?“

„To ne. A nemysli, hodně jsme to s Julinkou probíraly, ale proč to vždycky tak nešťastně připomenes?“

Musela jsem se pousmát. Příhoda v pětapadesátém utkvěla dámám v hlavách natolik, že se odmlčely a u stolu na chvíli vzniklo dusné ticho. Prolomila ho až slečna s táckem, na kterém přinesla dva talířky s dortíky prvorepublikové úrovně. Pár soust sladkého opojení a příhoda z pětapadesátého mohla opět na nějakou dobu usnout. Kolik jim asi v té době bylo? Co se mohlo přihodit? Některé věci by určitě měly pro ostatní zůstat tajemstvím. Jenomže mně se v hlavě od té chvíle začaly

množit dohady, co se všechno mohlo přihodit v pětapadesátém třem slečnám, že to i po tolika desetiletích stále jitrí jejich emoce. Míra fantazie byla čím dál odvážnější, až do chvíle, kdy se mi v zorném poli objevil on. Seděl u stolu na druhém konci kavárny, četl noviny a občas zvedl oči, aby přejel místnost pohledem ledabylého nezájmu. Hypnotizovala jsem ho, vysílala očima významné signály, ale jako by mě neviděl. V jednu chvíli jsem si byla jistá, že zavěsil pohled na mou tvář. Úsměv, jaký se mi už dlouho nepovedl, musel určitě doputovat až k němu. Nic. Normálně mě zasklil. Bylo možné, že mě nepoznal? Neviděli jsme se spolu hodně let, ale snad jsem se tolik nezměnila. On se nezměnil skoro vůbec. Nejlepší kamarád z gymplu Filip. Cesty se rozcházejí a někdy se opět sejdou, jenomže dnes to asi být nemělo. Filip mě přehlížel jak zdevastovanou krajinu a nálada, do té doby dobrá, bez varování zatáhla oponu. Další životní zrada na obzoru se rýsovala a mně nezbylo než krotit splašenou chuť na bourbon. Přestala jsem vysílat prosebné pohledy o pozornost a schoukla se do sebe. Cítila jsem opět tep ve spáncích a zkoušela, jestli dokážu silou pohledu poslat hrnek od kávy na druhou stranu stolu. Nešlo to. Filip zaplatil, zvedl se a zamířil k východu. Míjel můj stůl s pohledem upřeným zcela opačným směrem. Když byl těsně u mě, lehce se mi otřel rukou o rameno. Překvapení mi zvedlo hlavu a na stůl vedle toho pohledem nepřemístitelného šálku spadl přeložený papírek. Vyšel z kavárny, aniž se ohlédl, a zmizel mi ze života. Alespoň jsem si to myslela. Papírek byl úhledně přeložený a jeho obsah působil naléhavě. Any, zavolej!!! Strašně rád se s tebou uvidím. Nemohl jsem se k tobě hlásit. Vše vysvětlím. Fík. Pod tím bylo napsané telefonní číslo. Pod ním ještě znovu prosba. ZAVOLEJ, AMAZONKO. PROSÍÍÍM.

Uf. Jeho chování to sice nevysvětlovalo, ale ze srdce se mi sesypaly tuny kamení. Chuť na bourbon mě opustila a vystřídala ji touha dát si taky jeden z těch dortíků, které si slečny z pětapadesátého tak labužnický vychutnávaly.

Doma jsem nervózně vyťukala do telefonu číslo z papírku a čekala. Po dlouhém vyzvánění se ozval Filipův hlas. Skoro šeptal.

„Haló?“

„Ahoj Filipe. Tady Anna.“

„No ahóóó. Rád tě slyším. Voláš ze svého telefonu?“

„Jo, jasně.“

„Fajn, tak já ti asi za hodinu zavolám zpátky, jo? Teď nemůžu moc mluvit.“

„Ty jsi samé tajemství, Fíku... haló?“ Bez varování zavěsil a poslední slova tak evidentně neslyšel. Napětí ze setkání s ním ještě zesílilo. Měla jsem čas se zamyslet nad tím, kdy jsme se naposledy viděli. Před deseti lety? Asi to bude víc. Patnáct let? V hlavě se otáčely listy alba vzpomínek a bylo těžké k jednotlivým událostem přiřadit datum. Nakonec jsem dospěla k tomu, že se naše cesty rozdělily před osmnácti lety. Někdy v té době oznámili Filip s Eliškou svůj odjezd do země zaslíbené. O možném návratu ani slovo. Postupem doby jsem zapoměla. Žila jsem svůj život a úplně z něj vypustila staré přátele, abych se mohla obklopit pokryteckou společností Danových kamarádů a jejich manželek. Byla jsem tenkrát jak opilá a ano, teď už i vím, jak to doopravdy vypadá.

Telefon se rozezpíval až za hodinu a půl a pěkně mě vylekal. Freddie Mercury mi oznámil, že *Show must go on*, a připomněl mi, jak dlouho už jsem tenhle song neslyšela. Posledních pár měsíců byl můj telefon dost zamklý. Umlčela jsem Freddieho stisknutím zeleného sluchátka. Budu si muset změnit zvonění, napadlo mě, ale potom už nebyl na myšlenky čas. Filip spustil jak nadržžený námořník a rozhodně mi nedopřál sluchu.

„Jo, tak jo. Zítřka se sejdeme v jednu odpoledne. Taky se moc těším.“ To bylo jediné, k čemu mě pustil. Začala jsem se opravdu těšit. Poprvé po tak dlouhé době. Byl to dobrý pocit. Úplně jsem zapoměla, jaké to je, těšit se na něco. Samou euforií mi vyhrkly slzy. Ale to byly slzy radosti, ne ty, které ze mě trhaly kusy života a braly mi zbytky energie. Usínalo se mi dobře. I to byl nový pocit. A taky jsem prospala celou noc a nic, ani noční návrat sousedů z nočního klubu, mě výjimečně neprobudilo. A tak jediné, co se během noci stalo, bylo patrné to, že zahřmělo a zablýsklo se na lepší časy.

Setkání v domluvené kavárně na Národní třídě proběhlo úplně jinak, než když jsme se potkali předešlý den. Jen co jsem vešla dovnitř, vyskočil Filip ze židle a vrhl se ke mně. Objímačka jak z italského filmu upoutala pozornost číšníka a jeho kolegyně. Nikdo jiný tady nebyl. Kavárna se jmenovala Naše kavárna a Filip tady byl evidentně jako doma.

„To je moje kamarádka z gymplu. Neviděli jsme se takových dvacet let,“ prohodil přátelsky k obsluze.

„Vlastně je to osmnáct. Včera jsem trochu počítala.“ Opravila jsem ho a rozpačitý úsměv mi podle reakce černovlasého číšníka slušel.

„No jo. Počty mi nikdy moc nešly, na rozdíl od tebe.“ Chvilí jsme se na sebe mlčky usmívali a potom mě zatahl do jednoho z boxů u stěny. Zahlaholil na číšníka, že si dáme dvě přesíčka a dvě minerálky, a ve vteřině jsme se udělali pro okolí neviditelnými.

„Tak povídej, Amazonko. Jak žiješ?“ Zaryl do mě pohled tak upřeně, až se mi na čele vytlačila vráska. Jen jsem mávla rukou a neurčitě zahuhlala, že to nestojí za řeč.

„Tak moment. Máme na sebe čas? Aspoň já teda fakt nespěchám.“

„No já taky ne.“ Musela jsem uznat skutečnost, která směřovala k jasnému cíli.

„Tak povídej. O počasí se přece bavit nebudeme. I když tedy za zmínku stojí, že slabý, proměnlivý vítr bude od východu zesilovat a v noci se přidá mírný...“

„No tak jo, no tak jo. Ty mě vždycky dostaneš, tam kam chceš.“ Rozesmál mě. I po tolika letech to pořád fungovalo. Usrkla jsem ze šálku svoji oblíbenou drogu a napila se minerálky. Najednou jsem byla nervózní. Kde vlastně začít?

„Jsem rozvedená.“ Vypadlo ze mě to utrápené těžítko a při pádu cinklo o hranu stolu. Naklonil hlavu na stranu a zvažněl.

„Něco jsem slyšel.“

„Od koho?“

„Dan je přece tak trochu celebrita. Někde jsem to četl. Chtěl jsem ti zavolat, ale nenašel jsem nikoho, kdo by na tebe měl kontakt. Prostě jsem jako detektiv totálně pohořel. Kdybych

se do toho ponořil víc, nakonec bych tě našel, ale mám teď hodně práce a říkal jsem si, že ses uklidila k někomu z přátel...“ Zvědavě čekal, co na to řeknu.

„Přátel? Vlastně žádné nemám.“ Samotnou mě ten fakt zarazil.

„Tomu nevěřím. Musíš znát miliony lidí.“

„No to jo. Ale když se se mnou Dan rozešel, všichni se tak nějak vypařili. Vsaď se, že teď mají novou kamarádku.“ Potichu si hvízdnu a zvedl obočí.

„Hustý.“

„To jo.“ Chvilí zatuhlého ticha rozmasíroval dotaz číšníka, jestli si ještě něco dáme. Než jsem stihla zareagovat, objednal Filip dvě skleničky vína. Můj hluboký povzdech ho zajímal. Šla jsem s pravdou ven. Převyprávět posledních pár měsíců, včetně působení ve fanklubu bourbonu, mi dalo do těla. A to jsem vynechala ty nejtrapnější momenty.

„A teď už jsi v poho?“

„No makám na tom. Ale tak snadný to není. Je to, jako když ztloustneš a říkáš si, že až budeš chtít, tak zhubneš. A když pak začneš hubnout, pochopíš, jak sis tím obelháváním sebe sama naběhl.“

„Jo, tak to znám. Ale úplně abstinovat přece nemusíš.“

„Víš co, máš mě na svědomí.“ Zvedla jsem skleničku s vínem a naznačila přípitek. První lok alkoholu po měsíci. Vlastně to nebylo tak zlé. Víno do mě klouzalo bezbolestně, a jsme povídali, ani jsem si nevšimla, že mám skleničku prázdnou.

„Takže ty teď hledáš práci?“

„Jo. Sice mám ještě nějakou rezervu, ale dost se ztenčila. Navíc bych se asi doma zbláznila. Začínala to být fakt krize.“

„Tak já myslím, že jako právnička se chytneš, ne?“

„Já to vlastně nikdy nedělala. Kromě toho, že jsem prolezla školou a půl roku se zaučovala, jsem na to celou dobu nesáhla. Za první mě nikde bez praxe nechtěj a za druhý se na to ani necejtím. Taky v tomhle věku začínat není asi úplně běžný.“

„A co bys vlastně chtěla dělat?“

„Co bych spíš mohla dělat. Určitě bych uměla nějaké kancl. Organizační věci. S počítačem to taky zvládám. Věřím si v tom něco vyjednat, domluvit. To jsem dělala vlastně celý